

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Jursíka a soudkyní JUDr. Ivety Jiříkové a Mgr. Ing. Martiny Lacinové ve věci

žalobce: **Jihočeský kraj**, IČO 70890650,
sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice,

proti
žalované: **namax - venkovní reklama s.r.o.**, IČO 01986341,
sídlem Průběžná 2515/44, 370 04 České Budějovice,
zastoupená advokátem Mgr. Adamem Smrčkou,
sídlem V. Talicha 1807/14, 370 05 České Budějovice,

pro 26 492,10 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. 1. 2022, č. j. 17 C 284/2021-75

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 6 001,60 Kč k rukám právního zástupce žalované do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Okresní soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu na zaplacení částky 26 492,10 Kč s příslušenstvím (výrok I.), dále uložil žalobci zaplatit žalované náhradu nákladů ve výši 12 003,20 Kč (výrok II.). Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal na žalované zaplacení částky 26 492,10 Kč s příslušenstvím odůvodněnou tím, že žalobce vyzval žalovanou dne 11. 7. 2019 jako vlastníka nepovoleného reklamního zařízení umístěného na pozemku parc. č. [REDACTED] v k. úd [REDACTED] k jeho odstranění a zároveň ji upozornil, že v případě neodstranění ve stanovené lhůtě

Shodu s prvopisem potvrzuje: Lenka Houdková.

dojde k zakrytí reklamního zařízení a jeho následné odstranění a to na náklady žalované. Žalovaná na tuto výzvu nereagovala. Žalobce proto toto reklamní zařízení nechal zakryt a následně odstranit a v této souvislosti mu vznikly náklady ve výši 26 492,10 Kč. Proto požaduje tuto částku na žalované jako vlastníci nepovoleného reklamního zařízení. Žalobce byl v dobré víře, že vlastníkem tohoto reklamního zařízení je žalovaná, neboť žalovaná použila toto reklamní zařízení při své činnosti a to při prezentaci reklamy pro společnost BYDLENÍČKO s.r.o. Jednatel této společnosti žalobci uvedl, že si objednal u žalované reklamu na tomto reklamním zařízení, jednatel žalované mu měl sdělit, že toto reklamní zařízení sice není ve vlastnictví žalované, ale že vyvěšení reklamy zařídí. Žalovaná následně na žádost žalobci tomuto sdělila, že vlastníkem zařízení má být [REDAKCE] bytem v [REDAKCE]. Žalovaná uplatněný nárok neuznala, není a nebyla vlastníkem předmětného reklamního zařízení, jak ostatně žalobci sdělila před podáním této žaloby. Není ve věci pasivně věcně legitimovaná ohledně předmětného nároku vyplývajícího z § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, neboť není a nebyla vlastníkem reklamního zařízení. Žalobkyně měla postupovat podle § 31 odst. 10 téhož zákona a náklady vymáhat po vlastníku pozemku. Okresní soud provedl dokazování jednak k existenci a výši nákladů placených žalobcem za zakrytí a následné odstranění nepovoleného reklamního zařízení, jednak k otázce vlastnictví žalované k tomuto reklamnímu zařízení. Okresní soud se pokoušel provést žalobcem navrhovaný důkaz a to výslechem [REDAKCE] jako osoby, která podle žalované má být vlastníkem předmětného reklamního zařízení, tuto osobu se však nepodařilo k jednání řádně předvolat a vzhledem k absenci znalosti data narození či rodného čísla nebylo možné ani tuto osobu vylustrovat, tedy blíže identifikovat a nalézt. Okresní soud uzavřel, že žalobci se nepodařilo prokázat své tvrzení, že vlastníkem předmětného reklamního zařízení je či byla v rozhodné době žalovaná. Zařízení je umístěno na pozemku jiného vlastníka, než je žalovaná. Z vyjádření jednatele společnosti BYDLENÍČKO s.r.o. vyplynulo to, že tento hovořil s jednatelem žalované, který uvedl, že předmětné reklamní zařízení není ve vlastnictví žalované, ale jiné osoby. Na základě výše uvedeného nelze uzavřít, že by žalovaná byla vlastníkem tohoto reklamního zařízení. Okresní soud proto žalobu zamítl pro nedostatek pasivní věcné legitimace, když v řízení nebylo prokázáno, že by žalovaná odpovídala za předmětný nárok jako vlastníka reklamního zařízení (§ 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích), ani jako vlastníka pozemku, na kterém bylo reklamní zařízení umístěno (§ 31 odst. 10 téhož zákona). Náhradu nákladů řízení okresní soud přiznal žalované jako straně ve sporu úspěšné.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolání žalobce, rozsudek napadá v plném rozsahu, jako odvolací důvody uplatňuje důvody ve smyslu § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř. a navrhuje zrušení rozsudku a vrácení věci okresnímu soudu k dalšímu řízení. V první části odvolání odvolatel rekapituluje svá tvrzení uplatněná v řízení. Odvolatel nesouhlasí se závěrem okresního soudu, že by se mu nepodařilo prokázat vlastnictví žalované k předmětnému reklamnímu zařízení. Žalobce je přesvědčen, že popření vlastnictví reklamního zařízení ze strany žalované je účelovým tvrzením s úmyslem vyhnout se své zákonné odpovědnosti. O tom svědčí to, že žalovaná nesdělila žalobci jakoukoliv bližší identifikaci [REDAKCE], údajného vlastníka tohoto reklamního zařízení. Žalovaná rovněž nedoložila existence tvrzeného smluvního vztahu mezi žalovanou a touto osobou. Celé tvrzení žalované, že není vlastníkem, je postavené pouze na jejím prohlášení, které však není doloženo jakýmkoliv věrohodným dokladem nebo svědectvím. Žalobce se domnívá, že je procesní povinností žalované nejen tvrdit, ale konkrétně tvrzené skutečnosti rovněž prokázat. Žalovaná se vyhýbala své zákonné povinnosti odstranit reklamní zařízení a až v průběhu soudního řízení označila třetí osobu jako vlastníka, však tuto osobu se nepodařilo dohledat a nebylo možné ověřit, zda tento údajný vlastník uzavřel se žalovanou nájemní smlouvu. S touto okolností se soud v rozsudku nevypořádal a pouze konstatoval, že žalobce neunesl své důkazní břemeno.
3. K odvolání žalobce se vyjádřila žalovaná, s odvoláním nesouhlasí, napadený rozsudek považuje za věcně správný a navrhuje jeho potvrzení. Nesouhlasí s argumentem odvolatele, že by bylo na žalované prokazovat, že není vlastníkem předmětného reklamního zařízení, neboť v tomto sporu

důkazní břemeno tíží žalobce a žalovaná navíc nemůže prokazovat negativní skutečnost, a to že něco nevlastní.

4. Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací shledal, že odvolání žalobce má náležitosti podle § 205 odst. 1 o.s.ř. Po zjištění, že odvolání žalobce bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a je přípustné, přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně v plném rozsahu podle § 212 a § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.
5. Podle § 120 odst. 1 o.s.ř. účastníci jsou povinni označit důkazy k prokázání svých tvrzení. Soud rozhoduje, které z navrhaných důkazů provede.
6. Podle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, silniční správní úřad je povinen do sedmi dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odst. 1, vyzve vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení.
7. Odvolací soud neshledal zásadní vady v řízení před soudem prvního stupně, okresní soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu, důkazy hodnotil správně a přesvědčivě, i po právní stránce věc posoudil správně.
8. Žalobce se zásadně mýlí v představě, že jeho procesní povinnosti v tomto řízení jsou vyčerpány tím, že přesvědčí soud, že byl v dobré víře, že žalovaná je vlastníkem předmětného reklamního zařízení a na základě toho dojde k přechodu břemene tvrzení i důkazního břemene na žalovanou, která má prokazovat, že vlastníkem není, resp. nebyla vlastníkem v době uskutečněné výzvy žalobcem k odstranění reklamního zařízení. Břemeno tvrzení a důkazní břemeno má zásadně žalobce, který v řízení uplatňuje svůj nárok. Žalobce musí prokázat tvrzení o skutečnostech, které zakládají právo, které v řízení uplatňuje. Zásadní skutečností pro úspěšné uplatnění předmětného nároku ze strany žalobce je prokázat, že žalovaná byla v době vydání výzvy ve smyslu § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích skutečně vlastníci předmětného reklamního zařízení. Tato skutečnost totiž zakládá pasivní věcnou legitimaci žalované v tomto sporu, která se odvíjí od vlastnictví tohoto zařízení. Z uvedeného je zřejmé, že je to žalobce, který musí tvrdit a prokázat tuto skutečnost.
9. K této otázce žalobce uplatnil v tomto řízení dvě tvrzení a k tomu odpovídající důkazy týkající se toho, že žalovaná v jednom případě použila předmětné reklamní zařízení při své podnikatelské činnosti a dále zjištění provedené žalobcem v rámci zjišťování rozhodných skutečností před podáním žaloby spočívající v tom, že jednatel společnosti BYDLENÍČKO s.r.o. (tato společnost byla zadavatelem reklamy umístěné na tomto reklamním zařízení) sdělil, že zveřejnění této reklamy zadal u žalované, která mu však sdělila, že sama není vlastníci tohoto zařízení, ale že vyvěšení reklamy zajistí. Žádné z těchto tvrzení není způsobilé prokázat vlastnictví žalované k předmětnému zařízení. Samotná skutečnost, že žalovaná využila v jednom případě ke své podnikatelské činnosti předmětné reklamní zařízení, v žádném případě neprokazuje její vlastnický vztah k tomuto zařízení, ale naznačuje pouze to, že k němu měla určitá dispoziční práva, která však nemusela vyplývat z vlastnictví zařízení, ale z jiného obligačního vztahu. Druhá skutečnost a totiž, že před podáním žaloby se k žalobci dostala informace o tom, že předmětné reklamní zařízení podle vyjádření žalované není v jejím vlastnictví, ale ve vlastnictví jiné osoby, nejen že není způsobilé prokázat vlastnictví žalobkyně, ale svou povahou toto tvrzení vyvrací či minimálně rozporuje. I v případě, že by žalobce tuto informaci považoval nevěrohodnou, nemůže být považována za důkaz vlastnictví, ale pouze vést k nejistotě ohledně skutečné povahy vlastnických vztahů. Odvolací soud uzavírá, že okresní soud postupoval zcela správně, pokud žalobce vyzval k označení důkazů k prokázání tvrzení o vlastnictví žalované k předmětnému reklamního zařízení s poučením o

Shodu s prvopisem potvrzuje: Lenka Houdková.

důsledcích neunesení důkazního břemene včetně dalšího závěru o tom, že na základě provedených důkazů v řízení žalobce důkazní břemeno k této otázce neunesl. Představa žalobce o přechodu povinnosti tvrdit a prokázat skutečné vlastnictví k předmětnému reklamnímu zařízení na žalovanou, nemá žádné opodstatnění ani oporu v hmotném ani v procesním právu ani ve výsledcích dokazování. Navíc platí obecná zásada, že se prokazují zásadně pozitivní tvrzení, když negativní tvrzení v zásadě prokázat (až na výjimky) nelze. Odvolací soud uzavírá, že žalované v tomto řízení nevznikla žádná povinnost prokazovat absenci svého vlastnictví k předmětnému reklamnímu zařízení.

10. Odvolací soud si je vědom možných obtíží žalobce při prokazování skutečného vlastnictví k reklamním zařízením, tyto však zohlednil zákonodárce při formulaci ustanovení § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích, když počítal s možností, že nedojde k vyjasnění vlastnického vztahu k reklamnímu zařízení, pro takový případ stanovil možnost vymáhat předmětné náklady na zakrytí a odstranění reklamního zařízení na vlastníku pozemku, kde bylo zařízení umístěno. Žalobce mohl využít tohoto ustanovení.
11. Odvolací soud shledal pouze jeden nedostatek v procesním postupu okresního soudu spočívající v tom, že okresní soud před vydáním svého rozhodnutí v rámci předvídatelnosti nesdělil straně žalující, že nemá za prokázané její tvrzení o vlastnictví žalované k předmětnému reklamnímu zařízení (pokud tak učinil, opomněl to uvést do protokolu o jednání). Tuto vadu však napravil odvolací soud v odvolacím řízení, když poučil žalobce o tom, že nemá na základě provedených důkazů toto tvrzení za prokázané. Současně dal straně žalované možnost reagovat na toto poučení.
12. Lze uzavřít, že odvolací soud shledal napadený rozsudek věcně správným a proto jej podle § 219 o.s.ř. potvrdil.
13. O nákladech odvolacího řízení soud rozhodoval podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. a rozhodoval podle kritéria úspěchu v odvolacím řízení, které svědčí straně žalované. Odvolací soud proto přiznal žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 6 001,60 Kč, která se skládá z náhrady za právní zastoupení ve výši 4 360 Kč, za dva úkony právní služby po 2 180 Kč, za písemné vyjádření právního zástupce žalované k podanému odvolání a za účast u odvolacího jednání. Další položkou jsou dvě paušální náhrady hotových výdajů advokáta po 300 Kč ve výši 600 Kč, poslední položku tvoří 21 % DPH. Žalobce jako subjekt hospodařící s veřejnými prostředky by měl pečlivěji hodnotit svou důkazní situaci předtím, než se pustí do soudního sporu, aby zamezil vzniku zbytečných nákladů při prohraném sporu v situaci, kdy žalobu podává zjevně v naprosté důkazní nouzi.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. c/ o.s.ř.).

Pokud nebude splněno, co ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, lze podat návrh na jeho soudní výkon nebo exekuci.

České Budějovice 31. března 2022

Mgr. Jan Jursík v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Lenka Houdková.